

Wyrok z dnia 28 czerwca 2000 r.

III RN 189/99

Podpisanie decyzji administracyjnej przez wiceprezydenta miasta, upoważnionego przez prezydenta do jej wydania, bez zaznaczenia, że jest to decyzja wydana z upoważnienia, nie narusza art. 107 § 1 KPA.

Przewodniczący: SSN Kazimier Jaśkowski (sprawozdawca), Sędziowie SN Andrzej Wasilewski, Andrzej Wróbel.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2000 r. sprawy ze skargi Handlowej Spółdzielni Pracy „PZGS” w O. na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Bielsku-Białej z dnia 7 maja 1997 r. [...] w przedmiocie wymiaru podatku od nieruchomości za lata 1995 i 1996, na skutek rewizji nadzwyczajnej Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego [...] od wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego-Ośrodka Zamiejscowego w Katowicach z dnia 25 lutego 1999 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu-Ośrodkowi Zamiejscowemu w Katowicach do ponownego rozpoznania.

U z a s a d n i e n i e

Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego w sprawie ze skargi Handlowej Spółdzielni Pracy „PZGS” w O. na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Bielsku-Białej z dnia 7 maja 1997 r. w przedmiocie wymiaru podatku od nieruchomości za lata 1995 i 1996 wniósł rewizję nadzwyczajną od wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego-Ośrodka Zamiejscowego w Katowicach z dnia 25 lutego 1999 r. [...]. Zaskarżonym wyrokiem stwierdzono nieważność tej decyzji oraz decyzji organu pierwszej instancji i zasądzono na rzecz skarżącego zwrot kosztów postępowania. Zdaniem Sądu Administracyjnego decyzja organu pierwszej instancji została wydana z naruszeniem przepisów o właściwości, a przez to jest nieważna na podstawie art. 156 § 1 pkt 1 KPA. Została ona wydana przez Wiceprezydenta O., który wprowadzie

posiada upoważnienie Prezydenta do wydawania decyzji w jego imieniu, lecz z treści decyzji nie wynika, aby była ona wydana na podstawie tego upoważnienia.

W rewizji nadzwyczajnej zarzucono rażące naruszenie art. 22 ust. 3 i art. 51 ustawy o Naczelnym Sądzie Administracyjnym, art. 16 § 1, art. 107 § 1, art. 156 § 1 pkt 1 oraz art. 268a KPA, a także art. 328 § 2 KPC w związku z art. 59 ustawy o Naczelnym Sądzie Administracyjnym. W uzasadnieniu podniesiono, iż przepisy postępowania administracyjnego nie nakładają na osobę podpisującą decyzję z upoważnienia organu obowiązku zaznaczenia, iż jest to decyzja wydana na podstawie upoważnienia. Niepowołanie się na upoważnienie do wydania decyzji nie daje podstawy do stwierdzenia jej nieważności ze względu na naruszenie przepisów o właściwości. Dla potwierdzenia tego poglądu wskazano wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 października 1996 r., III RN 8/96 (OSP 1997 z. 10, poz. 190 z glosą B. Adamiak). Ponieważ upoważnienie Wiceprezydenta O. miało ograniczony zakres, to Sąd powinien ustalić, czy sporna decyzja była podjęta w granicach umocowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rewizja nadzwyczajna jest uzasadniona.

Prezydent miasta jest uprawniony do wydawania decyzji w indywidualnych sprawach z zakresu administracji publicznej (art. 39 ust. 1 w związku z art. 26 ust. 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie terytorialnym, jednolity tekst: Dz.U. z 1996 r., Nr 13, poz. 74 ze zm. w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania decyzji). Zgodnie z art. 39 ust. 2 tej ustawy może on upoważnić swoich zastępców lub innych pracowników do wydawania w jego imieniu tych decyzji administracyjnych. Podobną regulację zawiera art. 268a KPA. Przepisy postępowania administracyjnego - jak trafnie podniesiono w rewizji nadzwyczajnej - nie zawierają wymagania, aby osoba podpisująca decyzję z upoważnienia organu, zamieszczała przy podpisie adnotację (informację), o posiadanym upoważnieniu. W odniesieniu do osoby wydającej decyzję przepis art. 107 § 1 KPA wymaga jedynie, aby decyzja zawierała „podpis z podaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego osoby upoważnionej do wydania decyzji”. Sąd Najwyższy podziela pogląd wyrażony w wyroku tego Sądu z dnia 11 października 1996 r., III RN 8/96 (OSNAPiUS 1997 nr 9, poz. 144, OSP 1997 z. 10, poz. 190 z glosą B. Adamiak), według którego decyzja administracyjna nie jest nieważna z tego tylko powodu, że została podpisana przez zastępcę naczelnika urzędu

skarbowego lub wicedyrektora izby skarbowej bez wyraźnego powołania się na odpowiednie upoważnienie naczelnika urzędu lub dyrektora izby.

Prezydent O. udzielił Wiceprezydentowi upoważnienia do podpisywania w jego imieniu wszystkich decyzji administracyjnych z zakresu administracji publicznej w czasie nieobecności jego oraz kierowników poszczególnych wydziałów Urzędu Miejskiego w O. Możliwość skorzystania z tego upoważnienia, w sposób zgodny z prawem uzależniona jest więc od sytuacji faktycznej w czasie podpisywania decyzji przez Wiceprezydenta O. Obecność Prezydenta lub kierowników poszczególnych działów wyłącza możliwość skorzystania z upoważnienia przez Wiceprezydenta. Rozpoznając odwołanie od decyzji Wiceprezydenta O. organ drugiej instancji powinien był ustalić, czy decyzja ta była wydana w czasie umożliwiającym skorzystanie z upoważnienia. Odpowiednio odnosi się to również do Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Z tych względów na podstawie art. 393¹³ KPC w związku z art. 10 ustawy z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego ...(Dz.U. Nr 43, poz. 189 ze zm.) orzeczono jak w sentencji.

=====